

d) od grudnia 2004 r.

- zezwalając na działalność wydobywczą kopalni odkrywkowych (w przypadku kopalni „Feixolín”, „Salguero-Prégame-Valdesegadas”, „Fonfría” i „Nueva Julia”), które mogły mieć znaczący wpływ na walory decydujące o wyznaczeniu obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty „Alto Sil” w braku właściwej oceny możliwego wpływu owych kopalni odkrywkowych, a każdym razie nie przestrzegając warunków, które umożliwiałyby realizację wymienionych projektów pomimo zagrożenia, jakie prezentowały one dla walorów, które zadecydowały o wyznaczeniu obszaru „Alto Sil”, co mogło nastąpić w braku alternatywnych powodów z nadrzędnych względów interesu powszechnego tylko po uprzednim podaniu do wiadomości Komisji środków kompensacyjnych koniecznych dla zagwarantowania spójności z Siecią Natura 2000
- a także poprzez powstrzymanie się od przyjęcia środków koniecznych dla uniknięcia pogorszenia się siedlisk i siedlisk gatunków, a także uniknięcia znaczących zakłóceń dla tego gatunków spowodowanych prowadzeniem działalności przez kopalnie „Feixolín”, „Salguero-Prégame-Valdesegadas”, „Fonfría”, „Nueva Julia” i „Ampliación de Feixolín”

Królestwo Hiszpanii uchybiło w stosunku do obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty „Alto Sil” zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 6 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy 92/43/EWG

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja powzięła wiadomość o prowadzeniu kilku kopalni odkrywkowych węgla przez Empresa Mínero Siderúrgica de Ponferrada (MSP), które mogły wpłynąć na walory naturalne obszaru zaproponowanego jako obszar mający znaczenie dla Wspólnoty „Alto Sil” (ES0000210), położonego w prowincji León na północnym zachodzie Wspólnoty Autonomicznej Kastylii — León. Informacje potwierdziły nie tylko jednoczesne istnienie nie tylko odkrywkowej działalności wydobywczej węgla, lecz także to, że działalność kopalni odkrywkowych miała być kontynuowana za pomocą nowych posiadających zezwolenie kopalni.

Odnosnie do dyrektywy 85/337/EWG Komisja uważa, że w stosunku do trzech spornych kopalni nie wzięto pod uwagę pośrednich, kumulujących się lub połączonych skutków dla najbardziej wrażliwych gatunków.

Komisja uważa, że z uwagi na rodzaj spornych projektów, ich bliskość oraz długotrwałość skutków, opis najważniejszych skutków ww. projektów dla środowiska naturalnego zgodnie z postanowieniami załącznika IV do dyrektywy 85/337/EWG powinien koniecznie opisywać „bezpośrednie i wszelkie pośrednie, wtórne, kumulatywne, krótko-, średnio- i długoterminowe, stałe i czasowe [...] skutki przedsięwzięcia”.

Z kolei, jeżeli chodzi o dyrektywę 92/43, dotyczącą siedlisk, to skarżąca powołuje się w szczególności na gatunki głuszcza i niedźwiedzia brunatnego. Komisja twierdzi, że skutki kopalni dla tych gatunków nie mogą być oceniane tylko na podstawie bezpośredniego zniszczenia obszarów krytycznych dla tych gatunków, lecz powinny one uwzględniać także większe rozdrobnienie, pogorszenie i zniszczenie siedlisk, które potencjalnie nadają się do odzyskania tych gatunków, a także zwiększenie zakłóceń dla tych gatunków, które to aspekty nie zostały uwzględnione. Komisja dodaje do tego skutek ostatecznej bariery będący konsekwencją przemieszczania się i rozdrobnienia populacji.

Podsumowując Komisja twierdzi, że kopalnie te powodują zwiększenie działania czynnika zmniejszającego liczbę populacji tych gatunków, z którego to względu organy władzy nie mogą przyjąć, że działalność tych kopalni nie wywierają znaczących skutków dla tych gatunków.

W związku z tym Komisja twierdzi, że nie przeprowadzono oceny możliwego wpływu na gatunki głuszcza i niedźwiedzia brunatnego, którą można by uznać za właściwą w rozumieniu art. 6 ust. 3. Komisja uważa, że jeżeli dokonano by takiej oceny, to doprowadziłaby ona przynajmniej do wniosku o braku istnienia wymaganej przez orzecznictwo pewności co do braku znaczących skutków dla tych gatunków wynikających z dozwolonych projektów. Oznacza to, że właściwe organy mogły udzielić zezwolenia na ww. projekty kopalni odkrywkowej jedynie po sprawdzeniu spełnienia warunków, o których mowa w art. 6 ust. 4, to znaczy w braku alternatywnych rozwiązań, włączywszy w to „rozwiązanie zero”, po określeniu nadrzędnych względów interesu powszechnego, które uzasadniałyby zastosowanie reżimu specjalnego zawartego w tym artykule i po określeniu, w razie potrzeby, adekwatnych środków kompensujących.

(¹) Dz.U. L 175, s. 40.

(²) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7).

**Skarga wniesiona w dniu 22 października 2009 r. —
Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice
Greckiej**

(Sprawa C-407/09)

(2010/C 11/27)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Contù-Durande i M. Rochaud-Joët)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując środków wymaganych do wykonania wyroku wydanego przez Trybunał w dniu 18 lipca 2007 r. w sprawie C-26/07 Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 228 ust. 1 WE,
- zasądzenie od Republiki Greckiej wpłacenia na rzecz Komisji na rachunek „środki własne Wspólnoty Europejskiej” okresowej kary pieniężnej w wysokości 72 532,80 EUR za każdy dzień zwłoki w przyjęciu środków wymaganych do wykonania wyroku wydanego przez Trybunał w sprawie C-26/07, licząc od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, aż do dnia wykonania wyroku w sprawie C-26/07,
- zasądzenie od Republiki Greckiej wpłacenia na rzecz Komisji na rachunek „środki własne Wspólnoty Europejskiej” ryczału dziennego w kwocie 10 512 EUR za każdy dzień zwłoki od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-26/07 do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie lub do dnia przyjęcia środków wymaganych do wykonania wyroku w sprawie C-26/07 w razie, gdyby nastąpiło ono wcześniej,
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym przypadku Republika Grecka nie przyjęła dotychczas środków koniecznych do transpozycji dyrektywy 2004/80/WE do greckiego porządku prawnego.

W rezultacie nie ulega wątpliwości, że Republika Grecka nie przyjęła dotychczas środków wymaganych do wykonania wyroku Trybunału z dnia 18 lipca 2007 r. w sprawie C-26/07 Komisja przeciwko Republice Greckiej.

W rozumieniu art. 228 ust. 2 akapit drugi traktatu WE, Komisja wskazuje w skardze wysokość okresowej kary pieniężnej lub ryczału do zapłacenia przez dane państwo członkowskie, którą Komisja uznaje za odpowiednią do okoliczności. W niniejszym przypadku Komisja wniosła do Trybunału o zasądzenie ryczału i okresowej kary pieniężnej.

Komisja na podstawie zasad i metod określonych w komunikacie z dnia 13 grudnia 2005 r. w celu ustalenia żądanej kwoty

bierze pod uwagę trzy zasadnicze kryteria: a) wagę naruszenia; b) czas trwania naruszenia; c) konieczność nadania karze odstraszającego charakteru.

Analiza dotycząca zastosowania tych kryteriów w niniejszym przypadku prowadzi do uznania, że czas trwania naruszenia i jego skutki w zakresie interesów prywatnych i publicznych są znaczące i uzasadniają nałożenie żądanych kar pieniężnych.

Jak wynika ze sprawozdania Komisji dotyczącego transpozycji dyrektywy wszystkie państwa członkowskie oprócz Grecji dokonały transpozycji dyrektywy do krajowych porządków prawnych i zapewniają wymaganą w dyrektywie ochronę.

Brak transpozycji dyrektywy do greckiego porządku prawnego uniemożliwia realizację zasadniczego celu swobodnego przepływu osób w jednolitej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Skutki w zakresie interesów o ogólnym i indywidualnym charakterze są w rezultacie znaczące.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça w dniu 27 października 2009 r. — José Maria Ambrósio Lavrador, Maria Cândida Olival ferreira Bonifácio przeciwko Companhia de Seguros Fidelidade — Mundial SA

(Sprawa C-409/09)

(2010/C 11/28)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal de Justiça.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: José Maria Ambrósio Lavrador, Maria Cândida Olival ferreira Bonifácio

Strona pozwana: Companhia de Seguros Fidelidade — Mundial SA.